

ЛЕОНІД КНОРОЗОК

ОСІННЄ ШЕЛЕСТІННЯ

6-те видання, доповнене

Ніжин – 2017

УДК 82(477)-1
ББК 84(4Укр)-5
К 53

Кнорозок Л.М.

К 53 Осіннє шелестіння. Українська поезія та проза. Видання четверте, доповнене. / Л.М.Кнорозок. – Ніжин : Видавництво НДУ імені М.Гоголя, 2017. – 94 с.

ISBN 978-611-527-006-4

Укладач повчально-методичного посібника намагається пояснити призначення і стимули творчості – спроби подолати власні комплекси, прикрасити трагікомізм існування, утримати втрачений час, що невблаганно тікає....

Лірична філософія та гумор автора запрошує вашу увагу до танцю. Відкривши поетичну збірку, ви зможете прикрасити як духовний, так і реальний світ. Життя її героїв дуже багате.

Будьте й ви багатими та щасливими!

Посібник призначений для осіб, що пританцьовують за плугом на ниві творчості – як професіоналів, так і початківців; може бути корисним також для глядачів, що не прикладаючи рук, стимулюють оті зусилля...

ISBN 978-611-527-006-4

ББК 84(4Укр)-5

© Видавництво НДУ імені М.Гоголя, 2017

© Кнорозок Л.М., 2017

Урожай – перед нами *(польові дослідження українського шансону)*

Як театр починається з гардеробу, так і збірка віршів – із назви. «Пританцювання за плугом» – інтригує. Саме так визначав поезію

Л. Толстой, який не вважав її серйозним літературним заняттям. Професія Леоніда Кнорозка вельми серйозна – він фізик-експериментатор, дисертація якого присвячена впливу електричних та магнітних полів на напівпровідникові матеріали. Час від часу наш автор обробляє і педагогічну ниву, оскільки виховує студентів та ліцеїстів. Але має він і третє, приховане поле – мистецьке, на якому вирощує вірші та пісні.

І ось таємне стало явним.

Леонід Кнорозок не ставиться із побожністю до канонів, відблиск його іронії грає у багатьох віршах цієї збірки. Маска трохи втомленої від життя, мудро-іронічної людини з нахилом до філософічності часто рятує цього поета запізнілої реалізації, що виривається із барвистих тенет лірико-романтичного застою.

Олександр Гадзінський

Что может подарить поэт?

Леонид – неисправимый романтик. Воспитанный на хороших книгах и литературных примерах, он проносит этот романтический пыл сквозь годы...

В моем понимании, поэзия – вещь очень личностная. Она не терпит рецептов... Мне кажется, что Леонид во многих своих стихах живет в состоянии игры, он как бы играет с жизнью и предлагает тебе, читатель, определиться, на чьей ты стороне. Но среди вихря буремных строк, поражающая своей искренностью, одна: «Возьми меня в коллекцию любви...», а следом «...там память сердце рвет». Согласитесь, это уже не для черновика... И если в своих украинских стихах Леонид кажется нам человеком бывалым, ироничным, с ярко выраженным тяготением к философским размышлениям, то в русской лирике – это человек, ищущий себя, человек, преисполненный чувством неуверенности в правильности содеянного, человек, который чаще смеется над собой, нежели над миром.

Олександр Забарний

Поэзия противоречий

Лирический герой Леонида Кнорозка – это рефлектирующая личность, реагирующая на несовершенство, дисгармонию окружающего мира, видящая в нём зеркальное отражение собственного пути, личных исканий, находок, приобретений и, соответственно, потерь, разочарований. Вопреки всему поэт обнаруживает иллюзию счастья, изменчивого, непостоянного, неоднозначного, поскольку его воплощением оказываются самые разнообразные реалии.

Большинство текстов автора близки к классической песенной традиции с её миромоделирующими константами, образами, мотивами, лирическими сюжетами и персонажами. Здесь ощутим неоднозначный процесс преодоления и отталкивания от прочитанного, услышанного, пропетого. Подобное, естественно, неминуемо и закономерно. Главное – увидеть и услышать здесь только ему, Леониду Кнорозку, присущие интонации, мысли, образы.

Привлекают внимание поэтические миниатюры автора, по своему отражающие его общеэстетические критерии, предъявляемые прежде всего по отношению к самому себе и уж потом ко всем остальным. И в этом случае ощутим элемент игры, провоцирования читательской реакции, зачастую диаметрально противоположной, нежели того требует одномоментное первоначальное восприятие.

Григорій Киричок

А все-таки воно твориться!

Ви можете зауважити, любий читачу, що одкровення – прерогатива пророків, святих... Але ж і сам поет цього не заперечує:

*Не вір, дурню, у свою винятковість.
Не піддавайся творчій хворобі...*

Автор не кокетує і не залицяється до читача. Подекуди жорстка самоіронія – прикметна риса як автора, так і самої особистості ліричного героя:

*Життя суворе. Моя мила,
Мене тримають за дебіла,*

***Рожевим мріям ріжуть крила,
Щоб схожий став на крокодила...***

Що робити, коли не хочеш загубити себе у цьому вертепі на ймення життя або у «світі нормальних людей»? Що робити, коли біль від безкрилого існування досяг свого апогею? Шукати порятунку – де, в чому? За дороговказ поет обирає Софію – матір трьох чеснот: Віри, Надії та Любові. Він знайшов її, довгоочікувану, тут – де б ви думали? – у Ніжині!

Киричок Софія

Лукавий абсурд

Помітне тяжіння до незвичайних гротескно-потворених форм, поєднання піднесено-поетичного з грубо натуралістичним, що веде до абсурду. Поет рідко може обійтися без використання комізму, сатири чи сарказму:

***В собачій будці серед білих хризантем
Незатишно. Ось так мені і треба!
І так завжди, як схочеться до тебе –
Мов хто поробить...***

Помітно, що іронія для автора часто виступає єдиною формою вільного погляду на світ та героя – це служить відображенню розпачу і марноти життя, того, що є «останнім розчаруванням».

У деяких віршах автор пародіює те, що називається словом «любов». Він підкреслює, що в любові часто нема найголовнішого – почуття. Це останнє розчарування: крах ілюзій виснажив духовність.

І все-таки поет знаходить можливість бачити в безплідності світу якусь позитивну перспективу, якусь духовну константу – бо прагне означити абсолютну істину, універсальну правду...

Валентина Тесля

Мудрість слова

Світ його поезії показово контрастний. Він розчахнутий на *мрію* і *безнадію*, які крокують поруч; на умовні *до* і *після*, що символізують процесуальність буття; на світ *цей* та *інший*, між якими протікає існування-як-пошук людини.

Презентована лірика базована на філософських категоріях, з-поміж яких переважають *щастя, кохання, мрія*, що становлять у своїй єдності «квінтесенцію життя». І хоча ліричний герой збірки, будучи надзвичайно активним, так би мовити, віртуально-інтертекстуальним, здавалося б, повинен центрувати світ навколо себе, насправді абсолютно спокійно поступається своїми амбіціями, коли мова заходить про неперехідні цінності існування, щиро прагнучи:

*Робити вічним щось миттєве,
Про світ забути і про себе...*

Свого часу Гертруда Стайн зазначала, що за часів Гомера, коли мова ще була молода, «поет міг назвати річ, і вона справді була там. Але коли її пригнітила пам'ять, річ утратила свою ідентичність, і поет прагне її віднайти». Автор цієї збірки зумів віднайти, принаймні для себе, втрачені ідентичності речей, втіливши їх у поетичне слово, нехай «приправлене» зрідка іронією, але таке містке і по-справжньому мудре.

Оксана Капленко

Пролог

- То Ваші вірші у читальному залі гоголівського корпусу університету?
- Так!
- А що ото на обкладинці?
- На якій, там же п'ять різних моїх книг?!! (з гордістю)
- Ну, гола!
- А, то моя зовсім свіжа збірка віршів і пісень «Софія рюмсає в плече», т.5, видано п'ятдесят примірників за власні кошти!!! (із великою гордістю).
- Ну, і що воно значить?
- Софія – мудрість автора, ну, моя тобто, рюмсає – в плече читача, *наприклад*, Ваше...
- Не треба до мене нічого *прикладати!*.. А що означає дівка?
- Ну, це щось абстрактне, символічне... Муза – поетична чи музична, щось таке образне...
- А чого сідницею звертається, та ще голою?*
- Ну, це як Вам сказати, це ніби, е-е-е, так би мовити, фантазія творця ..., ну, щось таке шляхетне, вишукане... (розгублено-знічено).
- Я Вам поясню – це не образне, це образне. То Ви своїм творчим задом повернулись до читача. *Наприклад*, до мене (відвертається і йде).

* На обкладинці т.5 – силует, фантазія: дівчина-скрипка, спиною до глядача (прим. ред.).

І . Безмежні почуття короткого життя

Жарт-театр

Безкінечна до забуття
Довга нива, стрімка ріка
Виринає із небуття,
І звучить вічна музика...
На амурній стежі слизькій
Хтось співає нам знов і знов
Пересічний мотив близький,
Щось про зраду, щось про любов...

Важка завіса на прощання
Впаде на радість і печаль....
«На біс» так хочем про кохання,
Дует під скрипку та рояль...
«На біс» попросим про кохання,
Дует під скрипку і рояль...

З головою пірне в роль
Молодий і веселий фавн.
Голий лізе на трон король –
Режисера ламає план...
Старий блазень – такий талант,
Аж до сліз викликає сміх...
Хто заплатить за перший ряд,
Зрозуміє: нудьга – то гріх!

До останніх хвилин герой
За куліси повзе вмирать,
Найщасливіший, мабуть, той,
Хто прийшов лиш спостерігати!
Вічна тема: життя – театр,
Всі актори – високий бал!
Хто ж оцінить блискучий жарт? –
Всі на сцені... Порожній зал...

* * *

Ніжин-О.-Ніжин

Зоря моя північна надвечірня!
У спогадах живеш, таємних мріях –
І полум'я ласкавого квітіння
Кохання кожен день і ніч зігріє...

А слова непотрібні усі –
Переконлива мова цілунків,
До нестями солодких дарунків –
Порятунок лише у сні...
На вустах я твоїх ловлю
Чи то сон, чи коротке життя,
І знаходжу я забуття,
І все більше тебе люблю...

Зоря моя північна надвечірня,
Захована в обіймах і розлуках.
З очей зелених казка неймовірна,
На землю лине в барвах-візерунках...

* * *

Покотитись, як зірка в руки,
У волосся п'янке упасти,
Всі чарівні і ніжні звуки
У весняних птахів украсти.

І з вечірніми візерунками
Разом з вітром до вуст торкатись –
Щоб веселими поцілунками
Знову в зачіску заховатись!...

Неполохана любов

Світанкові роси
Заплела ти в коси,
У п'янкi покоси
Іван-чай трави,
І всі барви ранку
Скинуть вишиванку
Біля твого ганку,
Щоб зустрілись ми!

А рожева заметіль
Буде линуть звідусіль,
Впаде птахом на сади,
Щоб кохання зберегти!
Дарував нові пісні
Соловейко навесні –
Так старався, бо знайшов
Неполохану любов!

А твою хустину
Сховав у шипшину –
Руту, черемшину
Тихо обійшов,
Вечір до світанку
Все шукав коханку,
Свою колисанку
Грав нам про любов!

Сон-трава зім'ята,
І дурманить м'ята,
У барвінках хата
Повінчає нас –
Як колись у житі,
У найпершiм літі
Лиш для нас на світі
Зупинився час!

Неполохана любов - II

Зорі з неба покотились,
Верби з берега хилились,
Милувалися, дивились
Уві сні:
Течії ми не боялись,
Хвилі в ніжності купались,
Поцілунків дочекались
Навесні у човні...
Течії ми не боялись,
Хвилі в ніжності купались,
Поцілунків дочекались
Навесні!

Лебедина вірність,
Голубина ніжність –
Не згубились маревом в імлі,
Бо таке кохання,
Чисте, як світання –
Є найбільшим щастям на землі!..

Чисту воду, мою вроду,
Ти відчуєш і в негоду –
Дай нам, Боже, тільки згоду
На любов...
Нехай хвилі колихають,
Зорі з неба промовляють,
Солов'ї вночі співають
Знов і знов про любов!..
Нехай хвилі колихають,
Зорі з неба промовляють,
Солов'ї вночі співають
Знов і знов!

На солодких твоїх устах

Іще не знає ніч
Всіх поцілунків ніжних,
Коли з тобою віч-на-віч
Ми у бажаннях грішних...
Палаєм кожну мить
У мареві чекання –
Світ неможливо уявить
Без першого кохання!

На солодких твоїх устах
Смак життя я відчув для себе,
І в щасливих знайшов очах
Таємниче у зорях небо,
Що ховалось в душі твоїй,
Не згубилося у полоні –
Бо кохання – то зустріч мрій,
Гра з веселкою на долоні!

Мені дарує день
Твоє тепло і ніжність,
Знаходжу я слова пісень,
Що будуть гріти вічність!
Вона відкрила нам
Любов як подарунок,
Вітання долі небесам –
Наш кожний поцілунок!

Сон-любов

Ясний місяць на вітах спить
І не бачить, яка краса!
Вічні зорі... Жасмин п'янить,
На калині роса-сльоза.
Жити хочеться і любить
Все на світі – жага моя!
Завмирає душа, в цю мить
Лиш для тебе навіки я!

У мріях бачила, у снах,
В обіймах ніжних, на руках,
Таке кохання, як в піснях
Шукала я!
Твої цілунки на устах
І навіть сльози на очах
Чекала я,
Тебе кохала я!...

Мокрий сірий кленовий лист,
Чорно-біла прийшла зима...
Десь калина вже без намист
І нікого ніде нема...
Тільки вітер – самотній звір,
Про кохання до сліз пісні
Донесе до холодних зір
Привітання моїй весні!

Самотній птах

Окремо кожному мить
Так серце моє чує,
Так пам'ять береже
Біль запізнілих слів –
Не може відпустить,
Розлука не врятує,
А листопад уже
Збирає журавлів...

Самотнім птахом позолоченим світанком
Я все кружляю і курличу лиш тобі,
В холодну осінь тебе кличу кожним ранком,
І плачем лину я у хмари голубі.
Прощальний спів, останній лист, гарячі барви...
Зриває вітер те, що в пам'яті болить,
Впаде росою і засніжить пізні трави,
Сльоза розлуки обпече кохання мить!

Кохання без надій
Не може і не хоче,
Щоб перший снігопад
Усі сліди замів,
У пам'яті моїй
Палає найдорожче –
Навіщо листопад
Згубив тих журавлів?

UA-романс

Чужа країна... І важка імла
Чужого щастя бачила доволі...
Кохання наше так я берегла,
Рятуючи, ховаючи від долі...
Загляне сонце у похмурий сон,
Моїх думок притулок ненадійний –
Вже зовсім скоро припливе перон,
На ньому ти – коханий і єдиний!

За обрієм утрати
Твої слова останні:
Нам краще помовчати,
Сховаємось в коханні!
В короткі темні ночі
Зануримо печалі,
Сумні і ніжні очі
Життя побачать далі!

Любов жорстока і важка рука
Нас навманя вписала в лихоліття,
Сльозами болю сповнена ріка
Минулого суворого століття.
Із виру чистих і зрадливих мрій,
У розпачі, в обіймах безнадії –
Я знову повернусь, коханий мій,
Із Греції, Іспанії, Росії...

Що може бути важче за любов ?

* * *

До світла тягнеться із вирви забуття,
Бере на крила вимучену душу,
Із підземелля наverts до життя
І зігрива вселенську вічну стужу.

Єдиний справжній дар богів,
Для всіх без винятку віків –
Таємна сповідь на землі
В небесній зоряній імлі!
Зринає маревом, горить
Мінливе щастя кожду мить
У незбагненності світів –
Єдиний справжній дар богів!

Нахилить теплі зорі до грудей
З безмежності двох обраних людей!

* * *

Що може бути важче за любов
В шаленому людському світі?
Сльозами незавершених розмов
Два келихи вина долиті!

Впаде остання крапля – але знов
Із серця щем спливає крізь повіки...
Що може бути важче за любов –
Не зражену, не втрачену навіки?

Примара щастя

Так пусто літо відійшло!
Десь впало у червону осінь,
На пізні квіти, в срібні роси –
А ще ж нічого не було!..
Це вже не літо. Це життя.
Незбутні мрії-сподівання,
І полохливий звір кохання
Ховає в осінь почуття.

За сині гори і долини,
У свій таємний дикий світ,
Сховав за теплої години
Кохання лагідного цвіт.
А сльози капають на лапи –
Як важко зорям розказать!
Він розірвав кохання навпіл,
Не може рану зализать!..

І до зими не дожило,
В печері темній місця мало –
Липневим раєм розквітало,
Так непомітно відцвіло...
Без вороття, без каяття,
Незбутні мрії-сподівання,
Несе за обрій звір кохання,
Примару – щастя відчуття...

Запізнилась любов на життя

Як у теплих долонях сніжинка,
Тануть в серці із пісні слова,
І немов на троянді росинка,
Твоя посмішка ніжна була!
У полоні п'яного жасмину
Іншого не хотів і не знав –
Про кохану, жадану, єдину
Я пісні дні і ночі складав!

І кружляють, летять в забуття
Пелюстки, що обсипались рясно,
Запізнилась любов на життя –
На твоє і моє одночасно!
Тільки вирине з пам'яті знов
Ніжна посмішка – долі дарунок,
Може, все-таки справжня любов
Запізнилась на наш поцілунок?

Біль відміряє в пам'яті коло –
Як у вирій знов птах відліта...
Хтось виводить пронизливе соло,
Плаче скрипка про наші літа...
Наче приспів – одне запитання
Заховалося в очі сумні:
Що ж дорожче за наше кохання
Переповнило ночі і дні?!!

Єдина, мила і кохана

Які були казкові дні!
Я – наречена, так жадана,
Єдина, мила і кохана, –
Всі квіти знали навесні...
І заливались солов'ї,
Немов шалені, на світанні
Ми присягалися в коханні –
А потім ти зустрів її!

Біль у серці через край
Назавжди, одразу –
Зле відлуння: «Прощавай,
Вже не будем разом!»
Розірве гроза блакить,
Блискавка – хмарину...
Пустота в душі дзвенить,
Гіркота полину...

Кому співають солов'ї,
Коли шумить у травні злива?
Усмішка долі вередлива:
Навіщо я зустрів її?
Ти посміхнися знов мені
Крізь біль і сльози, смак полину,
Я тілом і душею лину
У ті щасливі наші дні!

А ми в обіймах самоти...
Такі похмурі і буденні,
На безкохання приречені –
Без тебе – я, без мене – ти!
Так день за днем – і все життя,
Що проминає без любові
Через незгоди випадкові,
А час біжить без вороття...

Жовтий сум

На білих ліліях цвіла роса,
А ми з тобою в ній купались,
Злітали у рожеві небеса
І назавжди у зорях залишались!
Мінливе щастя, часу течія,
Захопить вир лихої долі,
І радість наша стане нічия,
А світ померкне без любові...

Зривався вітром і дощем,
Під небом темного склепіння
Цвіт опадав... На серці щем –
Сплелось невидиме коріння...
І я благаю знов і знов,
Щоб оживали квіти з часом –
Нам присудилася любов,
І ми повинні бути разом!

Туманом жовтим огортає сум...
Великі лілії поволі
Уже ховають ніжність і красу,
Що так горнулась до любові!
А кожна мить кохання і життя
Не розкриває таємницю –
Чому котилось щастя в небуття,
Неначе зірка у криницю?..

Я знаходжу тебе одну

На світі є
Навряд щось важче за кохання,
Коли для двох
Впаде, згорить зоря прощання,
Останній раз
Любов згадає свою юність –
Вона ж була! –
Шепоче лист осінніх вулиць...

Я до тебе знов прилечу,
Заберу із розлуки-печалі
Усі мрії, що нас повінчали
У обіймах мого плачу –
Я знаходжу тебе одну
У коханні шаленого цвіту,
Таємницю примарного світу,
Що торкає душі струну!

І не знайти
На світі легше за кохання,
Що для обох,
Як мить – і перша, і остання –
Життя вогонь
Внесе в холодну пізню осінь...
Лише любов
Сльозами щастя квіти зросить!

Окремо згадуєм любов

Коли мені насняться ночі,
Шалені, ніжні, чарівні,
І я згадаю твої очі,
Такі заплакані, сумні,
Яскравим спалахом зірниця
Вже не дарує нам тепла –
Кохання нашого криниця
Занадто повною була!...

Навіщо кохання, навіщо страждання,
В якому щастя не знайшли,
Навіщо в розлуці даремні благання,
Що жовтим цвітом відцвіли?
Навіщо у дотиках вуст твоїх ніжних
Відчув я радість і життя, –
А у зимових ранках сніжних
Прийшло до мене каяття!

Червону пізню хризантему
Підняти хочу я з-під ніг,
Красу осінню та даремну
Згубити може перший сніг...
Один до одного ми згодні
Шукати стежки знов і знов –
Тепер в самотності безодні
Окремо згадуєм любов!..

Серце моє біля тебе

Просто так
Цвіте червоний мак,
Неба знак –
Кохання просто так
Збереже
Казкову ніжність зоряну,
Нам лише
Її ділити порівну!

Кружляє у вихорі листопад,
Зриваються з неба зорі,
Стежками забутими верби в ряд
Схилились до нас у покорі...
Над річкою зрине в прозорий дах,
В холодне осіннє небо,
Шукає розради самотній птах –
Серце моє біля тебе!

Зорепад
Дві долі поєднав,
Листопад
Стежинами блукав –
Цілував,
Замерзлі ягоди зривав,
Чарував –
Кохання наше колихав!

Розумний ранок

В тиху погоду
Так пересічно
Зірка у воду
Падає вічно.
Плакали верби,
Зорі сміялись –
Падали з неба,
Серця торкались!

Яке вино солодке!
Та крапля є остання –
Життя людське коротке,
Та довше за кохання...
Який шалений танок!
Чому мені так сумно?
...Приходить сірий ранок –
Холодний і розумний.

І ніби чайки,
Дні пролетіли –
Знов зустрічайте
Лист пожовтілий...
Тихо, безшумно
Падає зірка...
Як мені сумно,
Як мені гірко!

Ховається сонце без тебе

Ховається сонце без тебе,
І вербами плачуть ставки,
А промінь вечірнього неба
Шукає твоєї руки...
Шепочуть у зорях тополі,
Поважно мовчать ясени,
Занадто багато для долі
Зійдеться доріг восени...

Розпустились русі коси,
Вітер кличе в далечінь –
Біля тебе всі покоси
Знову топче сивий кінь!
Хвилями заграє жито
Як цілунки на устах,
Все кохання було спито
І згубилось у віках!

В туманах молились берези,
Старіла верба край села...
Поклало життя на терези
Ту юність, що буйно цвіла...
Хвилинами марить чекання
І серце бентежно щемить,
А наше життя як вінчання –
Жагуча і болісна мить!

Пісня коханої

Зринуть птахами в небі зорі,
Що не впали за небокрай,
І на хвилях у синім морі
Закружляє їх дивограй.
Розмалюю коханням крила,
Щастя нашого кожну мить –
Поцілунками тепло вкрила,
Над віками нехай летить!

До тисячі сторінок про любов
Я допишу іще одну, коханий,
Нас подихом світанок ледь знайшов,
Зігрів як перший промінь полум'яний.
Росою плаче зім'ята трава
Над юністю ятриться незгасимо –
Залишаться у пам'яті слова,
Що в радості зривались невловимо...

Білих лебедів я покличу
І долину за ними вслід...
У жар-птиці вогню позичу,
Намалюю казковий світ –
Золоті зачарують барви,
Що упали дощем у сні,
Запалають магичні мальви,
Подарують тебе мені!

Сповіді кохання

Ти повернися в мої сни –
Таємні сповіді кохання...
Тремтять, чекають ясени
Жагою зрошене світання...
Заграє маревом п'янким
І заблукає в квітах-ружах,
Смичком розіллється дзвінком
Кохання у вишневих стужах!

Ти мій,
У віхолі звабливих мрій!
Ти мій,
І кожний поцілунок твій
Любов
У світ шалений кличе свій,
І знов
Нам розмалює світ надій!

Найперші подихи весни
Забарвлять променем світання,
Ти повернися в мої сни,
Жагою зрошене кохання!
Круті накриє береги,
Розірве повинню загати –
Весна запалить навкруги
Бажання жити і кохати!

Пісні-цілунки
(Серце біля тебе-II)

Просто так
Цвіте червоний мак,
Неба знак –
Кохання просто так
Збереже
Казкову ніжність зоряну,
Нам лише
Її ділити порівну!

Теплими зробить і дощ, і сніг
Осінь в таємних чарах –
Безліч кохання веселих снів
Нам подарує в барвах!.
Понад усе на твоїх устах
Пісні-цілунки треба:
Щастя моє на твоїх руках,
Серце моє біля тебе!

Зорепад
Дві долі поєднав,
Листопад
Стежинами блукав –
Цілував,
Замерзлі ягоди зривав,
Чарував –
Кохання наше колихав!

II. Sophia рюмсає в плече

* * *

Як тільки зрадила Надія –
Я вмер. Та згодом відійшов.
Тепер копилить губи мрія –
Комизиться моя Любов...

Розхитує мене без Віри,
Софія рюмсає в плече* –
Любов без розуму, без міри
Кого завгодно допече!

* * *

Талант розміняно.
Пішла дзвінка монета.
Гладке натхнення.
Не від Бога, від поета.
Масна нарізка одкровення.
Стигла пиха.
Іде талант уроздріб.
Сита втіха.

* **Софія** (грец. Sophia) – мудрість автора; **плече** – читача; примітка – редактора.

Clinica classica

Мені так сумно – скоро всіх не буде,
Через якихось років сорок п'ять...
Зайди сюди – ну зовсім інші люди
Геть заклопотані – так само знов сидять!..

Про гроші мова – їх не вистачає...
Після вчорашнього аж серце стугонить...
Чужая слава ятрить, дошкуляє,
На когось знов начальство тупотить...

На все це гляну – мов на душу гирі!
Тебе не буде – ніби й не було!..
Зчепились вчора, мов скажені звірі –
Уже й забув – ну що нас завело?

*Немов безодня в розум заглядає...
Невже цього ніхто не помічає?!*

Приватне натхнення

*Чарка не остання,
До дна – за кохання!*

...Красиве
 Сміливе
 Грайливе,
Натхненне
 Пісенне
 Шалене,
Мінливе
 Ревниве
 Щемливе –
Взаємне
 Приємне
 Таємне...

* * *

Закон збереження любові*
Для замкнених систем:
Віддав – повернеться удвоє.
Кохайтесь навзаєм!

* **Закон К.** (авторське свідоцтво ISBN 966-1794-35-1) – частковий приклад дії загального закону природи: „*Все перемены, в натуре случающиеся, такого суть направления, что сколько чего у одного тела отнимется, столько присовокупится к другому, ежели где убудет несколько ... , то умножится в другом месте*”. Ломоносов М.В., Труды по физики и химии. – М, 1951. – Т.11, с. 183.

Софія

У білому ти міні-платті,
А темна нічка, мов чадра,
Розлігся місяць на лататті
До болю рідного Остра*.
Я так шукав перлину Сходу –
І раптом в Ніжині знайшов,
Дають на щастя свою згоду
Надія, Віра і Любов!

Софія!
Чарівна східна лілія!
Софія!
І день, і ніч ідилія!
Солодкі ночі неземні
Розтали в терпкому вині –
Для мене ти, для тебе я –
Софія!

У Ніжині вишневим цвітом
Всі вулиці засніжені –
Весна лякає вітром літо,
А ми коханням зближені!
Цілунок наші на світанку...
Заморський принц* вже бачить сон –
Як падишах у Графськiм* парку
Насвистує вальс-Мендельсон...

***Ріка Остер, казино «Заморський принц», Графський парк, ...**
у Ніжині – коханням зближені (прим. автора).

Діамантове намисто

Примарилась мені у снах
Красуня в платті сніжно-білім,
Що на далеких островах
Кружляла в танці розпашілім –
Її фламенко запальний
І почуттів жаданих злива
Була красива і смілива,
А я чомусь такий сумний!

В очах твоїх палав вогонь,
Уста звабливо вигравали
А стріли Ероса з долонь,
Неначе демони, злітали...
І розліталося з грудей
Те діамантове намисто,
Що розкидав граф Монте Крісто
У божевільний світ людей!

Русалкою живеш на дні,
У хвилях граєш з кораблями –
Для чого пестиш уві сні
До забуття і до нестями?..
Чому захоплює в полон
І вабить неземне убрання,
Прикрасило твоє кохання
Мого життя короткий сон!

Цілувати&цілувати

Весь одяг мій – весна
Десь запозичила з реклами,
Із келихом вина
Кохання бродить поміж нами!
Розкута і стрімка,
П'янка, солодка, таємнича
Нас юності ріка
Один до одного покличе!

Шалену, красиву, молоду
Впіймаєш у танці на льоту,
Як в росяні трави зіркою,
Впаду я до тебе жінкою –
В обіймах я буду ніжною,
Не королевою сніжною –
Жаданою і магичною,
Любов'ю, можливо, вічною!

Звабливих кілька слів –
Дай Боже сил дотанцювати!
Бо ти мене хотів
Так тихо десь поцілувати,
А вечір шаленів,
Згорав у полум'ї бажання,
Так мало світлих днів –
Нам треба ночі для кохання!

Classic collection

Ревнощі підкрались до любові,
Висмоктали сік з неї поволі,
Злістю обернулося кохання –
Вбити захотілось без вагання!

Пазурі в обличчя запустити,
Голими руками придушити...
Добре це описано Шекспіром –
Ой, навряд, щоб обійшлося миром!

Ревнощі підкрались до любові,
Свою справу зроблять і без крові...

Сорок років *Depressio*

Чи варто говорити всім –
О, як бувало сумно...
Який невидимий Гольфстрім
Моїх думок розумних!
Які пройшли страшні бої
В моїй душі і серці! –
Чужі, далекі та свої
Сипнули солі з перцем!..

Рум'яний, повний творчих мук,
Налитий аж по вінця!
Отак і визрів добрий фрукт –
В найкращій із провінцій.
Гарячий сік, немов кагор,
Розлився б на пустелю,
Де перезрілий помідор
Тихенько ліг на землю...

Де екзотичний баклажан
Синів між лопухами –
Там заховав зерно бур'ян,
Не вкрадене птахами!
А міг піднятись виноград
Красивим і корисним...

Невже загублений талант
Вважається недійсним?

* * *

*Міняю сорокарічну депресію на дві
двадцятирічні. Перевага надається
тонким ліричним натурам з нахилом
до самоаналізу та істерії.
Безнадійність стосунків гарантую.*

MMS 809753172€€

Галявина. Між цим і іншим світом.
Виходить пані в сірому плащі.
В руках два келихи. Обидва недопито –
Вже пригубила. Манить у кущі.

Вона все вміє: з пелюшок, практично,
Занурити у відчай і печаль.
Вологими вустами, еротично,
Поставити на сумнівах печать.

Моя Депресіє! Панчохи чорні.
Ну, десь під сорок – роздягай, не бійсь!
Та ось – молодша. Смуток в кращій формі.
Кусає вушко ніжно – прихились!

* * *

*Нудьга – то є гріх.
Із Святого Письма*

Я в натурі останній романтик –
У вікно, по мотузці, з букетом...
Ще й коробка з тортом... В зубах – бантик!
Бо інакше не був би поетом!

І принишкли сусіди в чеканні –
Десь під ранок, під дзенькіт склотари
Разів два я освідчивсь в коханні –
Міг і більше. Прийшли санітари...

Потім лікарка – років під сорок,
В сексуальному дуже халаті
Лізла в душу, настирно, як корок,
І чіплялася прямо в палаті...

Ще одна молодиця в береті –
Не дурна, і на вигляд хороша,
Шепотіла, що любить поетів,
Трохи більше навіть, ніж гроші!

Якісь люди – їх зовсім не знаю! –
Диким сміхом знімали напругу...
Бачте, як я комусь помагаю,
Гріх нудьги подолати і тугу!

* * *

Иволга поёт над родником...

Пам'ятаю: хлопчиком малим
Як тягнув до сонця свої руки!
Та чи не занадто молодим
Взявся я до справжньої науки?

Ну невже є в тім моя вина –
Дівчинка русява, струнконога,
Ще й зеленоокою була –
Ну, скажіть, навіщо, ради бога?

Пролетіли швидко ті часи...
Ой, не тим займався довгі роки!
Я тепер не пнуса до краси –
Іншої хватає вже мороки...

Серце розривається навпіл,
Намагаюсь взяти себе в руки...
Ну, чого ж так мало я зробив
Для кохання ніжної науки!

Пританцьовування за плугом

*Мене тут мають за дебіла.
А ти у гай ходила?*

Назар Федорак

Життя суворе. Моя мила,
Мене тримають за дебіла,
Рожевим мріям ріжуть крила,
Щоб схожий став на крокодила.

Зігнули прутень... І коріння
Підрізали багаторічне –
Лузають зоряне насіння,
Таке розумне, добре й вічне!..

Птахи, всуціль небілосніжні,
Малюють наді мною коло,
Наразі злі слова невітішні
Зринають про життєве соло...

Та попри все мені напрочуд
Вдається линути сном і духом
До тебе в гай – боюсь наврочу,
Дійду, танцюючи за плугом!

Любов на віллах

*Поклавши голову між лапи,
Спить собака
У будці серед білих хризантем*
Такахама Кьосі

В собачій будці серед білих хризантем
Незатишно. Ось так мені і треба!
Шмагає осінь проливним дощем,
І так завжди, як схочеться до тебе,

Мов хто поробить. Професійно, з року в рік
У тім'я б'ють уроки злої долі:
Згасили світло – та приперся чоловік,
Зовсім тверезий – наче збожеволів!

Такий здоровий мене вразив свіжий стрес –
Через вікно, у будку. Дощ, грязюка...
Тягає шмаття дурнувятий мокрий пес –
Ану назад!

Віддай штани, тварюка!

Царівна-квітка

Я йшов глухими манівцями,
В багнюці крильця заліпив,
І дуже ніжними слівцями
В думках до тебе говорив!

Моя царівно! Ти як квітка –
Такий шедевр господь створив!
А ти мені, моя лебідко:
Нащо так рано розбудив?

Як кохання – то страждання,
Сподівання і шукання,
Серце рветься від бажання,
А у відповідь – мовчання!
І таке розчарування,
Зневіряння і чекання –
Не життя – одне блукання –
Тягне знову до кохання!

Пройшла любов... Мабуть, навіки
З твоєї легкої руки,
Не знаю, де стулю повіки,
І відлетять мої думки...

Засну самотній і неvtішний,
Кохана прийде уві сні...
А я ж такий зовсім безгрішний...
Які там гроші за пісні!

Люблю освідчитись в коханні

* * *

Мелодійна солов'їна
Медоносна журавлина –
Ніжна, наче кицька,
Мова українська!

* * *

Кохання – блискавка. Так нам і треба!
Догралися зірниці і заграви...
Добряче різонуло просто неба,
В копицю кинуло, в медові трави.

Немов «Шабо»* п'ять зірочок – грам триста,
І все мені. Але й тобі не менше...
«Шанель Коко»** нема. Натура чиста.
Дурманить. Навіть пам'ять стала легша!

Це вже не жарти. Так би і дожити –
Зірниці і заграви просто неба
Ловити. І ловити серед жита
Кохання-блискавку. Так нам і треба...

* «Шабо» – марка нешкідливого в будь-яких дозах трюнку одеського розливу.

**«Шанель Коко» – марка нешкідливого в помірних дозах парфумів паризького розливу (примітка автора).

Пристойний рівень очманіння

Життя – театр. Та забагато звіру
Зіпнулось міцно вже на задні лапи.
Смішні, нахабні – але знають міру!
Веселий сміх з обох боків від рампи

Є головним показником уміння,
Недбаючи про сенс в живій програмі,
Нести пристойний рівень очманіння –
Впіймати суть комедії у драмі!

Вже не театр. Бо клоуни на дроті
Без допінгу дуріють до нестями,
Аж поки режисер не скаже: Годі!
Життя – то цирк. Всі блазні. Разом з нами!

* * *

Закохані до болю, до нестями
В своє страждання. Млосними віршами
Розгойдують мораль, руйнують душу –
Свою й чужу. Смакують, наче грушу,
Святу любов. Шалену і велику,
Оспівують до вереску, до крику,
Згорають в потаємному огні...

...

Поети всі нещасні. Бо дурні
Потуги творчі мають за взірець –
Початок стимулюють і кінець.

І слава Богу!

Зимова тиша. Хтось курличе –
То ворон юродивий каже сни.

...

Нема поетів. Аж незвично!
Лелеки їх назавжди віднесли.

* * *

*Ну, хто не Геній?!
Хто тут не самотній?*

Життя моє, чи ти була не снишся?
Такі глибокі внутрішні події
Назовні лізуть, – прутень вішописся
Штовхається, націлений на мрії,

На радість мислення і вищі цілі...
Запал духовний щирий і нахабний.
Такий – аж Вічність розтуляє хвилі,
Ковтнуть не може, надто вже масштабний!

Бере за жабри відчай. Стогне Вічність:
Усе – трагікомічна випадковість...
Хіба ж то вічність? Куца провінційність –
Трагічність в комі. Чує тимчасовість...

Тут і сьогодні

Втомився я, мов птах над океаном,
Самотній, як над полюсом антена...
Сумний, неначе пізня хризантема.
Я в пошуку, як цуцик під парканом!

* * *

Розіп'ятий, обшмульганий коханням,
Занурений у розпач і журу,
Я дозрівав під деревом чекання,
А час, мов дятел, дзьобом під кору –
У душу дико забиває цвяхи,
Рожевий образ заганяє в тінь...
Висять думки мої – строкаті птахи,
Їм не здолати синю далечінь!

* * *

– Давай за те, що краще там,
Де ми з тобою є *сьогодні* –
Не завтра чи напередодні –
За щастя *тут* і саме *нам!*

Повчально-методична сторінка

* * *

Кохання – звір. Розірве навпіл.
Хто любить менше – виграє.
Не борсайся. Лягай під лапи.
Яке не є – воно твоє!

* * *

Злу нелюбов плекаю, неласкавих
Багато слів – лютую в серці нині.
Не хочу бачить зовсім нецікавих
Людей щасливих, в соннім животінні –
Нуртує мою душу Дух гордині!..

* * *

Приречене на забуття
Усе. І всі шалені,
Всі неповторні почуття,
Твої, читач, скінченні.
Загуркотять у небуття.
Без вороття.

Від лукавого натхнення

Не вір, дурню, у свою винятковість,
Не піддавайся хворобі творчій –
Тягни свого плуга,
Від колії не відриваючись,
Аж поки рідною вона не стане...
Рідше здіймай очі
До таємниць неба нічного
І не шукай зірок у калюжах,
Аби не було часу творити
Та пити горілку з божевільними –

Бо не доживеш
До щасливої старості...
Передчасно заграє біля хати твоєї
Сумна музика –
Не почувеш ти слова щирі
Про людину хорошу,
Яка горіла
У горнилі
Ідіотизму власного ...
Зупинись!

Перечитуй зранку до вечора
Це заклинання.
Наступай на крила
Про кохання
Мріям рожевим...
Остерігайся
У безодню заглядати –
Безодня може заглянути до тебе!
А Вічність ніжно горнеться
Вже від першого твого твору...

Тікай від композиторів
Та поетів якнайдалі –
Від них можна дочекатись всього,
А скоріше найгіршого. Амінь!

А все-таки воно твориться!..

Жити з творчим одкровенням
Вірте, дуже важко.
Краще вчасно те натхнення
Вбити без поблажки!

Буцай його головою
З криком, із підскоком.
Як не вийде в пах п'ятою –
Штрикни пальцем в око!

Як зігнеться – вріж по шиї
Ліктем. Краще двічі,
Щоб навік стулило вії,
Дай достойну відсіч!

Наступи йому на ногу,
А за другу смикни –
Щоб забуло і дорогу,
Геть назавжди зникло!

Як натхненню дав слабину –
Наслідки найгірші.
Не побачите мужчину,
Будуть тільки вірші!

Якщо віршик – ще нічого,
Але раптом пісня...
Душа й хата – як барлога,
Для поета – тісно.

Буде тупати ногами,
Сам собі співати –
Кожна з вас, шановні дами,
Прожене із хати!

III. Досвідчений Котяра

* * *

Чомусь жінки занадто строгі,
Хоча й достатньо молоді!
І зими щось холодні й довгі –
Та і літа якісь не ті!

А й справді?..

Тягне пісню свою сороміцьку,
Справу знає старий волоцюга.
І муркоче і лащиться кицька –
Ну от чим він бере їх, катюга?!.

Духовна єдність

– Моя Левице! Сяду скраю.
Духовну єдність чую. Може,
Сьогодні трохи покохаю?
– Давай, але якмога довше!..

Справа N

І знов серця ведуть свою розмову,
В житті з'явилися елементи шоу,
Шугає кров, у скронях калатає –
А ще ж про нас ніхто зовсім не знає!
Розпочато: 1990 *В архів: 2009*

Weekend єства

Через багаття стрибав, як кабанчик,
Хрюкав у небо, стріпнувши ногами,
Щось підливав їй міцненьке в стаканчик:
Ой, що то буде сьогодні між нами!

Відрядження

Немов стрілою блискавиці,
Тут крають душу просто неба
Весняні розрізи спідниці –
Так шкодять мріяти про тебе!

Уява прагне до екскурсій:
Кохати – не перекохати!
Схиляє серце до конвульсій...

P.S. Я тут не дуже. Як же там ти?

ФілоZOOфія

Мама тигра вполювала.
Що тепер робити?
Він грайливий – місця мало!
А кругом же діти...

Тато – той давно побачив
Таку ZOOсферу:
В гаражі чи десь на дачі
Приручив пантеру!

Безперечно

Самотньому всюди пустеля.
Незатишно муляє скрізь...
Самотньому всюди – постеля,
В яку б він ковбаню не вліз!..

Натуральні танці

Чого ради волав ти у житі?
Несолідно, нескромно, даремно:
– Я кохаю жінок. Всіх на світі!
Усіх разом! І кожна окремо!..

– Моя мила, кохана, єдина:
Я невинний, святий, як овечка.
А у жито стрибав як мужчина,
Бо сказали мені, що то гречка!

Мутагенний трансформізм

– То неогуманоїд
Сідав на астероїд?
– Та ні, то птаховидр
Ховавсь під ковдру кривд.

Натюрморт

Щось у кохання купелі
Завше мені на заваді:
Тільки намацав губелі,
Глип – на півпальця в помаді!..

Тяга з протоколу

Слухали: Питання про кохання

Постановили:

Духовне збурення. Потреба
У квінтесенції життя,
Злітати маревом до неба,
Торкати щастя відчуття...

Робити вічним щось миттєве,
Про світ забути і про себе,
В душі і серці щось вогневе
Роздмухать – і мерщій до тебе!

Голосували :

« проти » – 0;

« утримались » – 0;

« за » – одноголосно.

Може б, двічі?..

Дай по морді, моя Музо!
Щось нема натхнення...
Витягай – хоча б вантузом
Творче одкровення!

Визволяй мене з-під преса
Власного таланту.
Відчуваю – крига скресла!
Дай же!

Для гаранту...

*Здобувачі усіх наук,
єднайтесь! Не навіки ж...*

Інститут фізики напівпровідників АН УРСР,
аспірантура, 1988 р.

Наукова неорана нива...
Там дівча свою стежечку топче.
Інтелектом його полонила,
До нестями її тепер хоче!

Усамітнівшись в темряві ванни,
Вірте, друзі, він дуже страждає,
Ну, а потім, уже на дивані,
Він під ранок її майже має.

Аж до крику, – сусіди засвідчать,
Уві сні наукові дебати
З нею разом. Не може закінчить.
Як же, друзі, йому розпочати?!

Дак да!..

Лежу голісінька. Розкута креативно.
Його, котяру, пружить творча мука.
До андеграунду готова ексклюзивно
Я вся. А він малює!

От падлюка...

Так ото ж!..

Професор юний – двічі тридцять п'ять,
Студентка зріла – майже без помилок
Давно все вміє добре рахувати,
Хапає долю зразу без примірок.

Його шляхетність вразив гречний біс,
Щасливу старість нахилив до блуду,
Останню й першу ніч не переніс –
Розбив параліч зразу після шлюбу.

Ми ж різні люди! – пише дівка в загс, –
Було й раніше важко зрозуміти,
А зараз страшно від його гримас.
Чого він хоче?..

Прошу розлучити.

Його онуків треба посадить –
Ну як дебіли, гавкають без спини...
Квартиру чесно будемо ділити,
Гараж не треба –
Віллу і машину!

€ € €

Тепер мораль у вигляді питання:
Кого й чому научить це кохання?
А відповідь, як істина – в простому:
Нікого не научить.

І нічому!

Нотатки з-під Дани*

* * *

Вертаюсь знову пізно. Весь в думках.
Попереду – роботи, хай їй трясця...
А ззаду хтось по кумполу – БАБАХ!!!
Лишився жить.

Так ось у чому щастя!

* * *

Стегном хитнула на прощання –
Гаряча хвиля не втиха.
Душа і серце – до кохання,
А тіло – рветься до гріха!

* * *

Хижак закінчився. Приліг
Тигр килимком для гарних ніг

* * *

Тупе, безсовісне, зацьковане створіння.
Свиня невдячна і безрадісна скотина.
Нещасний дурень без надії і сумління –
А ще ж недавно такий *справний* був мужчина!

* * *

Я в провінції фізик та лірик,
А від цього буває мігрень,
Бо, як раптом народиться віршик,
Напиваюся двічі на день!

* * *

Сувору суть сучасного моменту
На дачі я сьогодні зрозумів:
Впіймали тут голодного доцента –
Він моркву крав. І тут же зразу їв!

* ”Дана” – нічне кафе-філія НДУ ім. М.Гоголя – *приклад* вдалого розташування джерела натхнення автора (прим. ред.).

Ривок еволюції

Бажання справило. Регоче.
Ригнуло. Плюнуло між очі.
Під схвальні оплески довкілля
Дебілля вирвалось з підпілля.

Мастерінг*

Згортайте прайси і кінчайте брифінг.
Не треба тендер, шопінг і поп-лізінг.
По-перше, треба винести склотару,
Щоб підійти до вашого піару,
Облагородить бізнес-скотобазу:
Сто баксів – установка унітазу!
Як ні – то бонус вам. Тримайте статус –
Ходіть у рекреацію.
Під кактус.

Momento, amore!**

І я колись був теж на морі.
Там срібний місяць, теплі зорі
Тримались далі берегів –
Від адюльтеру злидарів.

* Без кастингу (прим. автора).

** **Momento, amore!** – моментально, а любов! – сицилійська народна мудрість (переклад автора).

В альбом *L.G.*

*Сухі, черстві, холодні губи
Тримають варту, наче зуби.
Шматують серце, крають душу –
І весь цей жах терпіти мушу?!*

Є. Коц-на-Бобер

З першого погляду, третього разу
Ти покохала, двічі одразу!
Першого дотику кожної ноти
Ти не зуміла перебороти –

Перші всі рухи серця назустріч
Плачем і сміхом змогла ти озвучить.
З першого смаку твій поцілунок –
Навіть не перший, а вищий ґатунок!

* * *

Люблю до болю ту хвилину,
Коли далеко і надовго
Зникаєш ти. Я без упину
Тоді благаю дуже Бога,
І по самотності пустелі
Блукаю в сутінках печаллю...
В душі – незатишній постелі –
Ого, як здорово скучаю!

* * *

На штиб і кшталт попри напрочуд,
Відтак наразі позаяк,
Натомість поспіль надвсе хочу,
Щоб навзаєм – не абияк!

Ратицями по коханню

Як любились-милувались ми весною –
Оksamитом землю квіти рясно вкрили!
Посварились... Навалився сум горою
І транзитом дикі гуси пролетіли.

Життя здалося враз мені
Не вартим праці і старання –
Ну, наче з діркою в човні,
Плисти ніякого бажання!

А в голові лише одна
Блука самотня думка зрання :
Невже кохання вже нема?
Невже нема мого кохання?!!

Біжать мурахи по спині,
Мені і моторошно, й лячно...
Нащо кричала ти мені –
Немовби я свиня невдячна?

Нехай кохання вже нема,
Та де ж хоч логіки краплина?
Кричала зранку ти дарма –
Тоді я був лише скотина!

Підхопили злії люди ті слова,
Немов звірі, шматували наше лихо...
Прогриміло – прокотилася луна,
На подвіря тихо сунулася стріха!..

Життя здалося враз мені
Не вартим праці і старання –
Ну, наче босим по стерні,
Пройтись ніякого бажання!

А в голові одним одна
Засіла думка як на лихо:
Якщо кохання вже нема –
Чому б не вмерти йому тихо?!

Біжать мурахи по спині –
Не можу й думать про роботу!
Ой, не сподобалось мені,
Що ти кричала про свиноту!

Дивлюсь з розбитого вікна.
В душі – як взимку на городі,
Невже ж одна моя вина?..
За що так боляче... По морді?!!

Самотній цап

*Самотнім птахом, позолоченим світанком
Я все кружляю і курличу лиш тобі...*

Самотнім цапом, геть обшмульганим коханням,
Ти все блукаєш край дороги в бур'яні,
В калюжі бовкаєш зітхання і страждання –
А сумувати* присудилося мені!

Примарних втіх усе ще прагне кволе тіло,
Та божевілля вже заслабло... В'яне дух.
Зів'яло все. А от самотність уродила
Монументальна – аж злітає капелюх!

*Сумувати – підводити підсумки, рахувати курчат по осені, підбивати «бабки» (прим. автора).

Italiano

Мама казала, мама кричала,
А я все знала, мовчки тікала –
Як в кіно,
Через вікно!..

У кавалера є «Форд-Сіера» –
Такий красивий, такий сміливий –
За кермом,
З міцним вином!..

Не знала я, що так бува,
І нещасливою була...
Солодке грало десь вино –
Не відчинялося вікно!..
Щось дуже ніжно шепотів...
Двигун потужний муркотів,
І награвав магнітофон
Нам із Італії шансон!

Зразу за містом моє намисто
Довго шукали, ледве зібрали –
Все було –
Нам повезло!..

Тато під ранок вибіг на ганок,
Майже тверезий – віник з берези
Аж літав –
Мене лякав...

Віршоку

* * *

Холодній Вічності аж подих перебило –
Це знов хтось пише віршик про любов!

* * *

У розпачі від марного життя
Копаю мовчки бульбу на городі...

* * *

Крізь дощ і млу самотня постать бовваніє.
То я стою. До вітру промовляю.

* * *

Пляшки пітніють на столах у ряд.
Під ранок точно буде хтось блювати.

* * *

То сир голландський жовтий на столі?
Аж ні – то наше сало українське!

* * *

Пряма дорога смуток навіває –
Ось-ось ліворуч заірже кобила.

* * *

Та скільки там того життя –
Одна чи дві... Ну, може, три любові!

* * *

Моя трагічна тимчасовість!
Давай, чи що... Несила вже терпіти!..

* * *

Я вся тремчу. Так дух бентежить
Єство дебелого козла.

* * *

І так життя було яскравим –
А тут іще твоя вагітність...

* * *

О, моя Леді загадкова!
То ж скільки з мене? Бажано у гривнях.

* * *

Як елегантно смокче кров ця п'явка!
Вона була для когось жінка-вамп.

* * *

Налигач долі – весело, з підскоком
Скидав він ратицями з рогів.

* * *

Немов на палицю настромлюю літа.
Даремно все. Чого жінки такі суворі?..

* * *

Так порожньо. І ні душі назустріч!
Усі пішли. Хто їх послав?

* * *

Встромив я палець в дірку у паркані.
А два?.. Розтрачусь в пошуках і здохну.

* * *

Талант хирлявий тиснувся до стінки.
Бездарність з ніг не збила. Пофартило.

* * *

Вже здерся на верхівку весь зопрілий.
Куди тепер? Назад? Усюди люди.

* * *

Із ніздрів піна на язик, як шарф.
Зате який я був на старті!

* * *

Живий... Прогноз благонадійний.
Куди не гляну – всюди твої ноги.

* * *

Тремтять красуні-вишні вранці.
Ось-ось почнеться лайка у котеджі...

* * *

Виходжу з озера. Нікого.
Прилип листок лілеї до озаддя.

* * *

Бізонів голови і ратиці в канаві.
Техас? Он мальви – значить, Україна!

* * *

В кафе нічному вереск поросячий.
То злидар-музикант копійку заробляє.

* * *

Ходжу і жмурюсь. Радість розпирає.
Нулячий «Мерс» придбав сусід учора!

* * *

Які палкі і ніжні твої губи!
Як не твої?.. Гаразд, не треба світла.

* * *

Купальська ніч. Дівчата з юнаками.
Чого вони так люто гнуть матюччя?

* * *

Чиї то віршики пожмакані в клозеті?
Вони пройшли у першому читанні.*

* * *

Як лагідно ця юнка слуха шефа!
У джинсах тісно їй скрутити міцно дулю

* * *

Літа беруть. Відкрила двері і пильную –
Ну, де ж той звір страшний постельний?

* *Прикладний* характер поезії натякає на доцільність використання псевдоніму (прим. ред.).

* * *

Сек'юриті стусають папарацці.
Шматує майку лідера еліта сволоцюг.

* * *

Торгую вроздріб я талантом по вагонах.
Марудна справа, але пісня гарна.

* * *

Не слухають твої душевні вірші?
А ну впечи їм нижній брейк з матюччям!..

* * *

Любов буває вічна і єдина.
Стабільна, як ротація партнерів.

* * *

О мудрий спокій, ти могутня сила!
Полоще свіжий вітер скальп. Це мій...

* * *

У мріях я вечірню сукню гаптувала.
Так згвалтували. Ще й не звечоріло.

* * *

Леліав Лель лілею... Глянь на берег –
Пора там лагідно згрібати нечистоти!

Вскочив кум у Internet...*

А тепер така історія:
Маю кума Анатолія...

Кум, як тільки жінка з хати,
На думки стає багатий,
До людей такий привітний,
Коли вип'є непомітно...

Як усі – він політолог,
Бо закінчений філолог.
Хоч диплом його заочний,
Мислить дуже він наочно.

Як увіллє за краватку,
Нарізає правду-матку,
А коли закусить славно,
Любить мислити державно:

– Невже вистачить освіти
Лиш бичків по селах бити!?
Скоро так по Україні
Будуть хрюкати лиш свині!

Отаке сказав Толян.
Ми з ним зразу ж – по сто грам.
Вміє він сказати душевно –
Таки вчився недаремно!

* Всі факти реальні, розбіжність – чиста випадковість (прим. ред.).

Видавав такі він перли –
Звідусіль його поперли!...
Ну, наприклад: – Щоб не спитись,
Треба вчасно одружитись.
Ну, а потім вже, дивись,
Треба вчасно розійтись!

Ці думки треба ховати –
Можна вилетіть із хати!
Ох, і важко в Україні
Творчо мислити людині!

Але все це передмова,
Не про те сьогодні мова.

Кум відчув, що має дар
Написати мемуар:
– Зиску мало від городу,
Треба жити для народу!

В голові – думок пропелер.
– Можем видати бестселер!
Зараз головне – не думки,
А комп'ютерні малюнки:
Для продвинутих поем
Необхідна ЕОМ!

Я второпав це в момент –
Як не як, а все ж доцент!
Ще сто грам – і дав я згоду
Щось створити для народу.

А у мене на роботі
Люди хоч і дуже горді,
Та по дружбі, за півлітру,
Видали думок палітру.

Хакер там один дебільний
В'їхав в тему дуже сильно:
Фото кума сканував,
І таке намудрував,

Що комп'ютер аж тремтів,
Мерехтів і скреготів:
Витягав із інтернету
Ілюстрацію сюжету.

Тексту, правда, ще немає,
Але хакер обіцяє!..
Суміш, каже, добра буде –
Липів Ріг* із Голівудом!

**Luniv Rig* – село на Чернігівщині, де кум має 40 соток, які пробудили його творче начало (прим. автора).

На обкладинці – кум Толька,
У руках для чогось плойка...*
Обнімає він мулатку –
Ніжно лиже шоколадку:

Трохи далі – лобуряка
Силоміць веде коняку!
Крупним планом, для приманки –
Назва «Сповідь лесбіянки».

Задум просто прехороший –
Як з людей зідрати гроші:
Як побачать таке люди,
Знать захочуть: що ж там буде?
Швидко будуть розкуплять,
А ми – гроші зароблять!

Уявляєте? Кум Толька,
У руках для чогось плойка,
Здоровенная мулатка
Ось-ось злиже шоколадку...

Потім – ще якась людина
Тягне у кущі скотину!
Всі відчують смак бажання
Почитати про кохання!

** *Плойка* – паяльник для накручування, наприклад, вусів (прим. ред.).

Для закручення інтриги –
Є зворотний бік у книги:
Посередині – мулатка.
Вже лежить. Без шоколадки.
Крутить дулю читачам:
Мружить очі: з'їм – не дам!

Але погляд так і грає,
На кохання натякає:
Натуральне і велике,
Безсоромне, хиже, дике...

Натяків не видно чітко –
Є на ній якась накидка!
На це діло, крізь гілляки,
Сумно дивиться коняка...
Мов питає: де ж кум Толька?
Де його проклята плойка?

Збоку – дурень якийсь голий,
Шкірить зуби – зовсім хворий!
А навіщо – той узнає,
Хто купив і прочитає!

Далі в нас – для всіх наука –
Закрутилась така штука:
Без реклами, зрозуміло,
Справжній бізнес – мертво діло.

Запустили ми в газету
Ілюстрацію сюжету:

Ви вже в курсі – стоїть Толька,
У руках для чогось плейка,
Очі витріщив, як кілер, –
Дочекались супертрилер:
Душу хапоне за барки
Наша «Сповідь лесбіянки!»

Люди мало що читають
І тому багато знають...
Головне – не заважати
Їх уяві танцювати!

Що цікаво – розглядають,
А про текст і не питають...
Так бажання всі відчули,
Що про зміст зовсім забули!

Але всі наші старання
Мали дивне трактування...
Є у кума жінка Ленка,
В ній дрімала рецензентка:
Вона кума довго була –
А за що – не пояснила!

Чи сам кум, чи шоколадка,
Чи роздягнута мулатка,
Чи та плойка, чи кобила –
Щось її там зачепило...

Справи кепські, кума Лена
Щось кричала і про мене:
Мовляв, матиме процент
Прибабаханий доцент!

Щось кричала дуже прямо
Про чиюсь конкретно маму...

Ох, нелегко в Україні
Творчій вижити людині!

Ну а далі – повний сказ,
Від реклами резонанс!
Значить, так. Якийсь мудило
Вкрав на хуторі кобилу,

А з обкладинки скотина
Має точно таку ж спину...
Факти вистроїлись в ряд –
Як на гріх – такий же зад!

І дільничний капітан
Вже підшив у *свій* роман
Всіх украдених коняк...
Понавішував собак!

Звинуватила в дільниці
Кума нашого дівиця:
(Років їй під п'ятдесят!),
Мовляв, крав він поросят!
Зажадала відробити,
Обіцяла все простити!

Отакий роман для дам,
Головний герой – Толян!
Куму тут тепер і там
Пропонують по сто грам –
Це колись він був Толян,
Тепер кличуть – Лесбіян!

А сусіди не дрімають,
З кожним днем все більше знають...

Бачили, як кум на ганку
Вкладав спати негритьянку,
І, як родич Чикатилу,
Потім мордував кобилу!

Перед тим, як розчленити,
Він таке любив робити!
Ох, і тягне розказати –
Але краще промовчати...

Кум щасливий, ще не знає
Яка слава нас чекає...
Знов задумав він роман:
Хай заткнеться капітан!

І на новій, на обкладці –
Кум вже верхи на коняці.
Ззаду напис, хай вам грець,
Крупним планом: «ЖЕРЕБЕЦЬ».

Хай читає рецензентка –
Назва «Сповідь гомосека»!

Довідник українського поета

Пісня солов'їна,
Борозна від плуга,
Червона калина
І дівоча туга...

Жито і пшениця,
Добре і хороше –
І душа-криниця
Зберегти все може!

Ой ти, дівчино, граєшся серпанком,
Як той вечір, що йде на зустріч з ранком,
У безмежному рідному просторі
Сяють краще всіх нам *деснянські зорі!**

Верби вітами розмалюють воду,
Понад берегом – пісня від народу,
Вона горнеться ніжно так до серця,
І наповнює радістю джерельце!

*Приховану рекламу Чернігівської оковитої прошу вважати недійсною (прим. автора).

Увесь світ широкий,
Всі печалі-кручі,
І Дніпро глибокий,
Вільний і могучий –

Козацька відвага,
Не ржавіє криця –
Наша в ній наснага,
Джерело-скарбниця!

І важка дорога,
Як чумацька доля –
Нам талант від Бога
Дарувала воля!

Будьмо, Україно!
Як колись і знову,
Чарка не єдина –
На кожну підкову!

Від бізнес-музи

Із давнини,
Опалена віками,
Співа Десна,
Могутня, чарівна –
На берегах
Гуляють козаками
Нащадки тих,
Хто пив завжди до дна!

Гей, наливай, шинкарко, кварту,
Щоб козак спрагу в ній втопив –
Ти знаєш, з ранку – не до жарту,
Бо день і ніч горілку пив!
Зануриш вуса – справжнє диво,
Враз жити хочеться мені...
Хильну "Чернігівського пива" –
І цілий день я на коні!

Воно життям
Від сонця налилося,
Аж через край,
П'янке, як перша ніч, –
Хмільне, міцне,
Хотілося й пилося,
Без нього – як
Без запорожців Січ!

І де б не був –
У шинку чи в поході,
А скільки ж нам
Прийшлося на віку!
Так вип'ємо
При першій же нагоді!
Без пива – як
Без шаблі козаку!

Добре контрольоване шаленство (Осіннє шелестіння)

Грайлива осінь у гарячих барвах –
Калина роздягається. Намистом
Нас вабить між дерев плигати в травах,
Легенько шарудіти рудим листом...

І трепетно та ніжно ляже в полі
Смиренне сонце. Боже провидіння
Торкнеться птахом. І душа поволі
Загорнеться в осіння шелестіння.

Немов у сні злітають з клена квіти...
Я пригорнусь цілунками до музи –
Схотілося і жити, і любити.
Тут вискочив кабанчик з кукурудзи!!!

Мов з фільму жахів, іншого каналу:
Подер на шмаття і мене, і музу.
Згріб ратицями-іклами в канаву –
І знову заховався в кукурудзу!!!

P.S. Тріпоче стрічка на калині в лузі...
То, мабуть, чорний пояс Кама Сутри!
Комета вцілить вепра в кукурудзі...
Я – тут творю. Підхід у музи мудрий!

IV. Край сцени

Горе педагогічне

– А ну виходь сюди, голубчику, виходь! А ну ж! Нехай на тебе всі подивляться! Чого очі опустив? Не роби вигляд, що тобі соромно, я прекрасно знаю: тобі, як горохом об стінку! Тобі хоч кілок на голові теши! З тебе, як з гуски вода! Чого дивишся, мов баран, в сірка очей позичивши?

Ну, то може щось доддавиш до сказаного? Чи на розумне слів нема? Чого це тебе заціпило! Ич, яке теля, святе та боже! Овечка невинна! Та не крути головою, наче кінь, ти, осел! Істукан!

Думаєш не чула, шо ти мені у спину крикнув? Я все чую... Я все бачу! Слава богу, досвід уже великий маю – скільки років уже в школі з такими мучусь! Не завжди тільки зв'язуватись хочу із всяким! Та було б на кого нерви псувати... Нікчема! Ну що ти собою представляєш, ти, горе педагогічне!.. Що ти там бекаєш, як коза!

І оце з нього виросте отой “гомо цапус”, людина розумна? Ой, як смішно! Держіть мене, бо впаду!

Чого очима кліпаєш, мов ... е... е, мов не знаю, хто! Дурень ти! Ну і важко ж з тобою розмовляти! Умій відповідати за свої вчинки... Зрозумій – я вчетверо старша і в в матері тобі, свиното, гожусь! Повірте мені, дорогі колеги, поп'є він ще з нас крові! Спаси і заступись, Мати Божа! Та що говорить з таким тупоголовим! Ну скажіть, хіба нормальні діти так дивляться? Хіба в них буває таке обличчя? Який жах... Борони мене боже! Оце так да! Ох і бовдур!

Тепер про куріння. Так-от знай – ще раз піймаю з цигаркою – поставлю у куток, отут, при всіх, і заставлю всю пачку з'їсти!

Ну, начебто, все. Ага, ще ж той епізод з презервативами... Кажі, зомбі порнокомп'ютерний, дауне дебільний: сам додумався, чи мо', хто із старших підказав? Га?! Сам? Ти бач, яка свиня! Таке мале, а таке противне! До чого ж ти додумаєшся у десятому класі, поступово і систематично, як учить дидактика?

Що ти там бурмочеш? Що?! Як ти сказав? Ах ти ж нахаба! Геть з моїх очей! Іди скажи своєму батьку, що він виростив падлюку – іди йому подякуй!

Все! Не можу більше! Ви не повірите: нема злості! Не хватає злості більше в школі працювати! Пора, мабуть, в садок дитячий перебиратись, там, кажуть, ці негідники трохи менші!

Ех, життя-пиття...

– Ну, що там пишуть новенького? Бач, «з відбірних сортів пшениці»... Приємно, приємно... І срок придатності ще не вийшов, і міністерство охорони здоров'я ні про що не попереджає... Ну, то почнем. Гріх з першою тягти.

Як це не п'єш без причини? Оригінал! А хто п'є просто так? Тільки недалекі люди. Людина розумна завжди знайде причину. Шукай в собі! Ми живемо не для того, щоб пити. Боже борони! Ми п'єм для того, щоб жити. Людина – єдине створіння, яке п'є не тільки від спраги. Це звучить гордо! Отже, втамуємо спрагу життя, як сказав Антоша Чехонте,

Ну, ти мене втомив! Стільки мудрих слів – і все марно! Мені жаль людей, які будуть з тобою пи... е - е, жити, я хотів сказати! Давай, бо спасу нема далі терпіти! Ну звичайно, потроху, чисто символічно. 300 грамів – це багато, але три рази по 100 – можна! Бач, який сильний рефлекс – як у собаки з клініки Павлова! Увесь тремчу і слина капає! Роби як я: підняв, підніс, перехилив!...

Ох, врзали! Легко пішла. Головне – красиво оформити. Фонда-мент підвести. Закусиєм. Тепер по склянці винця. Не заперечуй: оце п'єм – і все! Так, до дна, до дна... От і молодець!

Ну, а тепер – і все... останнє. Нема настрою? Тим краще, значить він не заважатиме. При чому тут здоров'я? А в кого воно є? Якби ти знав, як болить у мене те місце, де колись була душа! А що здоров'я? Яке б воно не було, його вистачить як раз до самого кінця життя, впритул до смерті...

Так що не переживай. Не бери у голову. Бери у руки! Закусили – і до справи. Словом діла не заміниш. Не будеш? А чого сидіти без діла?! Не роби мені весело, яка може бути розмова на тверезу голову? Ти що, не мужчина? Глянь, яка краса навколо! Згадай, що ти живеш. Ти відчуваєш безповоротній плин часу? Та без пляшки на це тільки ненормальні здатні. Пора добавить, сама природа вмовляє... Не випив з ранку – день пропав!

Вип'єм – зразу побачиш, як загостриться сприйняття навколишньої реальності. Зашепочуть трави, пташки заспівають... Дощ збирається. А нам хоч би що! Життя прекрасне, світ підфарбований у рожевий колір, аж переливається. Ех, життя моє, чи ти бува не снишся?! Ну хіба ти на тверезу голову це відчуєш? Нам же все ніколи! Ех, ну давай. Як це шкідливо? Ну ти даєш! Я відчуваю до тебе глибоке почуття гумору! А жити не шкідливо? Не знаю, що може бути шкідливішим... Та пізно

мені кидати, пізно... Кажеш, ніколи не пізно? Ну, тоді в мене ще є час! Та по останній, по останній... Ну, поїхали!

Ух, чудово смикнули!.. Зап'єм склянкою сухого. Для полірування всіх граней відчуття... От і молодець – до дна перехилив. Та встигнеш ти на свій автобус! Чого було пити, щоб зразу бігти, язика висолопивши? Це ж просто негігієнічно! Встигнеш на наступний. Треба ж побалакати! Закусуєм. Ні слова про жінку! Вона що, здорово б'ється? Ні? То чого ти боїшся? Ага, вона тебе любить! Ну, ну... Любов приходить і відходить, а випить хочеться завжди. Так що давай ще раз по єдиній. Яка третя? По-моєму це вже четверта... Ну то й що? Не всі ж зразу, а по єдиній, дай боже не по останній!

Ой, гарно врізали! Пора і перекурить. Ти мені одразу сподобався. Є в тобі щось таке трагічне, тимчасове... Дай я тебе поцілую! Хто ти такий? А ну, нагадай про себе... На рибалку приїхав? Бач, як воно буває! Тут риби вже немає – я вчора виловив! Усі три штуки! Ну, думаю, навіщо цьому хлопцю даремно мучитись – от і запросив сюди, на природі по чарці перехилити. А жінці скажеш, що заблудився. Скажеш, страшно стало... Холодно, самотньо... Все навколо чуже, люди злі... Ну і вжив сто грам, щоб привести душу в рівновагу. Жінка і замовкне. Хоча навряд – їм не догодиш!

Слухай, а тобі не соромно, що в тебе совісті більше, ніж у мене? Егоїст! Я тебе розкусив. Давай вип'єм за незламну чоловічу дружбу. За нашу зустріч, що увінчала сірі трудові будні. Я, правда, тут уже другий день. Але ніяк не відпочину по-справжньому. Дача тут моя, на сусідньому хуторі. У Ніццу не попасти, у Вінниці робить нічого – сижу у Воловиці!.. Компанії нема. А я потребую розрядки. Скажений ритм життя. Стреси... Людські взаємини – суцільний клубок нервів. Життя корчить гримаси. А я – йому! Повна гармонія. Так і хочеться плюнуть! Дефіцит позитивних емоцій. Кожний день – передінфарктний стан напередодні інсульту. Мені що, в цирк їздити? От і вживаю універсальні ліки для душі. А душа в мене глибока, безмірна... Ну, будьмо!

Так, хряпнули! А он і автобус поїхав. Ген-ген... Ледве вже видно на трасі. Це вже останній рейс. М-да, ситуація... А чого це ти кричиш? Умій з достоїнством сприймати тяжкі удари долі. Ну що ти хочеш від мене? Біжи, доганяй! До міста кілометрів 80, може дорогою і доженеш! Так тобі й треба. Щоб не псував настрою. Чого не біжиш? А, відчув своє безсилля... Всі до чогось пнуться! Забувають, що людина – жалюгідний хробак на крихкому суденці життя серед бурхливого океану егоїзму... Ти бач, як сформулював: вичурно, напищено... О, я досвідчений блазень на сцені життя безпутнього... Ги-

ги! Так, слабка людина, але ненажерлива. Давай вип'єм. Ей, зачекай, через край хлюпає!

Ого! Це ти добре хапонував! Чого ж ти мене мучив, прикидався? Та ти ж у дошку свій – “вічно жаждучий!”. Талант! Дивись не спийся. Не стань рабом успіху хвилинного. Ну, давай ще трохи сухенького тьпанем. Не плач, хлопчику мій! Ти не один... Давай через не можу. Треба! Ламай себе, бо життя однак зламає. Воно таке! Головне з ким, коли, як, де і скільки... Байдуже тільки, що.

Краще за все пити самогон. Від нього серце не так болить, бо він дешевший! Ги-ги! Ну, пий! Зараз як вперіщу – зразу захочеш! Дивись мені! Я вже не той, з ким ти починав. Я вже інший. П'яний я. Пригощайся, бо морду наб'ю. Куди поліз? Що ти знаєш про життя, ти, нещастя... Інколи дух людський розривається навпіл і бореться сам із собою.

Як тебе звати? Та що там таке? Хто це у кущах вовтузиться? Хто ви такі? А, це ти... Так, допиваєм – і на дачу! Горілка – найкоротший шлях до взаємопорозуміння.

Чуєш, гримить. Гроза насувається. Ще ж тільки травень. Зараз я зіллю все в одну банку. Коктейль “Прощання” називається. Еге, я бачу ти вже бажаєш стояти горизонтально... Ну, на пий лежачи! Ги! Неокультурена ти людина. Подивись на мене – нехай я нап'юсь, як свиня, але зроблю це по-людськи, пристойно... Парадокс! Так, повістка вичерпана. Чого ти розлігся, як манекен. Стрепенись! Е, брат, втомився ти – уже на одних задніх не встоїш. Ну, сідай, повезу... Ради святої дружби. Та підігни ноги, не на верблюді їдеш... Я тобі дам “Но!” Теж мені, жартівник! Розійшовся! Бач, яка злива – як з відра періщить. І витверезника не треба! Ще запалення мозку схопимо... Правда, скільки там того мозку, щоб про нього піклуватись. Ги-ги!

Ех, нелегка моя доля! Та не підскакуй, і так руки заплітаються... Ну і грязюка! Тримайся, Васю, чи як там тебе... Дивись, бо дощем змиє. Прив'яжись підтяжками, за шию... Ги! Ого! Оце так гримнуло! Спаси і помилуй! Рятуй душу! Кінець світу, чи що... Таки треба кидати пити, бо до смерті не доживу. Живцем спалить. Та чи не заблукали ми? Щось я не впізнаю ландшафт – то яма, то канава! Слухай, скільки в тобі кілограмів – гріх нарікати, людина ти не важка! Чого мовчиш? Заговори, щоб я відчув, що нас двоє. І що воно за джунглі? Де село, де люди? Бач, як у цих місцях рано темніє. От не повезло...

Де та клята дача? А холодно як! І води по лікті! Якщо злива не вщухне – далі вплав поліземо. Заблукали... Злазь, привал! О!!! А де ти, Ваню? Чи Вова? Немає... Коли ж це я тебе загубив?! Де я тебе посіяв?

Іду на чотирьох, сам з собою балакаю... Сором, та й годі! Дожився! Загубив я тебе. І сам загубився!

От горе... Ну і чорт з ним! Сам винуватий. Дострибався. Казав же – прив'яжись. Слухати треба старших. Ну і холод! А дощ наче перестає – чи це тільки здається? Що тут розбереш у багнюці! Начхать. Добре, що півпляшки приховав. Доп'ю, відпочину трохи в цих лопухах – і далі буду пробиватись. Сам. Один. Таке життя...

P.S. Коли ранішнє сонце заграє золотими барвами на верхів'ях дерев, ці двоє, можливо, будуть живими...

Факір

(для студентського театру)

Затишає інтригуча музика, вистава починається – голос за кадром:

– Шановна публіко! Вам випала щаслива нагода зустрітися з живим (поки ще!) магом та чародієм – представником чорно-білої магії, засновником *саморозпустившоїся* школи практичних психологів, психотерапевтів, ТЕРАпевтів, просто психів і ГПАпсихів – великим ОБДУРМАНОМ-ОГЛИ ІБН ЕН ДЕ У аль НАХРАППОМ із ФІЗМАДТА!!!

Записані овації, підхоплюються залом, затишають – звучить східна музика.

Приглушено, не для залу: – Ну, хлопці, до роботи – тягніть його!

– Для залу: – У виставі беруть участь: охоронці приватної фірми «Альфа-Цербер» і наші чарівні асистентки-дресировані кобри.

На сцену повільно на ношах вносять факіра (двоє братків із суворими тату, обличчями і м'язами, або двоє доходяг у камуфляжних штанях (які весь час сповзають!) і ботфортах спецназу на 2-3 розміри більших, ніж треба (вони теж весь час спадають!). Факір із забинтованою ногою – на обличчі сліди побоїв.

– Фірма «Альфа-Цербер» працює за контрактом – за вихід із залу під час вистави чисто символічна плата – скільки у кого знайдеться!

Факіру допомагають стати на милиці, він добирається до мікрофона. Вигляд у нього таємничий, містичний. За ним чарівні асистентки у східному вбранні (майже одягнуті, допустима вуаль або паранджа) несуть подушечку і підкладають її під забинтовану ногу. Одяг у них такий, що з перших рядів можна розгледіти бирочки на трусиках (якщо вони там є!). Одна наступає (випадково!) каблуком на здорову ногу.

– Уу-у, бб...баядерро, бордельерро, скотинярро!!!

Факір стрибає на забинтованій (зламаній!) нозі, тримаючись за наступлену. Погрожує асистенткам, які незворушно пливають до куліс.

– Великий цілитель ОБДУРМАН вітає вас, шановно публіко, і *ізвіняється* за свій втомлений вигляд: вчора у нього був важкий день – під час сеансу на господарчому подвір'ї університету він працював не жаліючи живота свого!

Факір помічає, що стоїть на забинтованій нозі:

– Ну, бл... бардацюрро, собацюрро!!! – знов погрожує асистенткам.

– Незрівнянний ОБДУРМАН НАХРАПОВИЧ рекомендує вам, шановна публіко, своїх чарівних помічниць. Каже, що ці красуні брали участь в конкурсі Miss Старий Корпус-2010, але не дійшли до другого туру, Miss Новий Корпус, завдяки інтригам місцевої преси і надмірно високим вимогам міжнародного журі і *других членов*.

Асистентки вклоняються.

– Отже, ми починаємо!

Факір робить страшні очі в зал, робить таємничі паси руками. Раптом голосно гикає і смиренно кланяється.

– Великий Маг сказав, що він готовий і просить *жилаючих* на сцену.

Факір наказує жєстами охоронцям витягти на сцену якогось глядача. Незважаючи на опір, його за барки тягнуть на сцену, стусуючи при цьому. Асистентки знімають (єротично!) з нього галстук, розстібають гудзики на рукавах. Факір раптовим рухом здирає з нього сорочку, не знімаючи піджака (секрет всіх фокусів простий – я сам проробляв ці штуки і можу пояснити).

Сорочка падає на сцену, глядач, якому піддають, тікає за куліси – виходить з гри.

– Шановна публіка! Всемогутній ОБДУРМАН працює без евтаназії та енурезії – будь-кому з *присутствующих* тут же, прямо на сцені, він може видалити зуб. Майже без болю, без крику, безкоштовно і, власне кажучи, без потреби! *Ведіть жиляющого!*

Асистентки подають факіру іржаві щипці (півметрові) з інститутської кузні, здоровенний молоток та пилку. В руках у охоронців з'являються нунчаки, ланцюг, дубинка від «Беркута», вони виходять на передній план.

– Як бачите, гарантується стовідсоткова анестезія та реанімація! Поспішайте, поки нема черги!

Факір любовно граючись з щипцями: – Шарп! Ну!!!

– Великий чародій каже, що чим більший та здоровіший буде зуб, тим більше *удовлетвореніє* вони отримують!

Факір хижо посміхається. – Жах!!! Мур-р-р!

– Він каже, що одразу кілька зубів йому було б зручніше!

Охоронці, так і не дочекавшись бажаних, відходять на задній план.

– Як, нема бажаних?! Тоді сеанс гіпнозу.

Факір розчаровано і презирливо: – Е-е-е! Тьху! – всі інструменти відкладаються вбік.

Факір наказує асистенткам спуститись до зали, вони виводять на сцену глядача, можна того самого. Той поводитьсь розв'язно – заграє з ними, досить сміливо хапає за сідниці та інші аксесуари моделей. Факір намагається загіпнотизувати його. Робить таємничі рухи, страшне обличчя і очі. Нічого не виходить – хлопець дурнувато посміхається, пробує щипати асистенток, корчить гримаси факіру: “У-у-у!”. Один з охоронців б'є його ззаду по голові дубинкою (дубина бутафорна, звук удару імітувати за сценою). Асистентка підставляє стілець і хлопець осідає на нього.

– Як бачите, гіпноз проведено на високому професійному рівні!

Звучить інтригуюча східна музика, навпроти загіпнотизованого ставлять ще один стілець, закидають його ноги на цей стілець, руки на колінах, голова опущена – він спить, сидячи на стільці, поклавши ноги на стілець навпроти. Його накривають великим покривалом – видно тільки черевики. Всім керує факір. Звучить голос за кадром.

– Я дуже прошу – нервових не дивитись! Джентельмени! Нагадую – в разі потреби першими у вікна *ползуть* дами і доценти!!! До уваги співробітників міліції – зніміть пістолет із запобіжника! Співробітники Інтерполу – не порадившись із дівчатами факультету *іностраних мов* – *нічево не делать*!!! Зараз щось буде! Де пожежник?

Пожежник із придуркуватим майже тверезим обличчям розмотує пожежний гідрант. – Ну, чого кричати? Я тут!

Звучить голос:

– Хто відчув слабкий позив вийти – наші хлопці покажуть дорогу! Нагадую – за вихід із залу зовсім символічна плата – скільки у кого знайдуть! *Извіняюсь* – я на хвилину вас залишу!

Факір командує: – Шурли!

Асистентка вириває з під ніг загіпнотизованого стілець – ноги висять у повітрі! Стілець повертають назад. – Мурли! Друга асистентка вириває другий стілець – зад загіпнотизованого висить у повітрі! Стілець ставлять на місце. Увесь час піддослідний знаходиться під покривалом!

– Шурли-мурли!

Витягують одночасно обидва стільці – людина під покривалом висить у повітрі!!! Пожежник підходить, заглядає за покривало, хватає себе за живе місце – приспичило, – «Ой-йо-й!». Падає на ноші і його

виносять, по дорозі він падає і шкутильгає слідом, тримаючись за теж місце: – «Ой-йо-й!».

Асистентки повертають стільці назад, факір командує і покривало знімають. Загіпнотизований сидить, як і сидів! Можна інакше – зняти покривало, не підставляючи стільці – під аплодисменти секрет фокуса буде розкритий! Я робив і так – однаково успіх гарантований! Це на розсуд режисера...

Охоронці повертаються, факір прагне вивести із трансу загіпнотизованого – не виходить, його тягнуть за ноги за куліси.

– Це була увертюра! А тепер – *дрессірованние* кобри! Приглушено: – Ну, давай мішок! Як розв'язався? А змії де? Як розповзлись?

Факір, почувши такі речі, підтягує штани, які весь час спадали і шкутильгає за куліси – за ним сама тягнеться подушка (по команді факіра).

– Отже, коронний номер програми – *дрессірованние* кобри! – приглушено: – Де тут запасний вихід?!

Другий голос, очевидно факіра, приглушено: – Он, бачу, поповзла одна під другий ряд! Я її впізнав – гюрза номер вісім – найотруйніша!

– Да тихо ти! – приглушено, – мікрофон же увімкнено! В зал:

– Шановна публіко! *Спокойствие* – запорука успіху! Першими у вікна лізуть *філоЛЮХИ* – вони напишуть мемуари!

Асистентки лякаються – тікають, їх пробують затримати охоронці. Застосувавши страшні прийоми коліном, а як зігнуться, ліктем у потилицю, чарівні помічниці таки тікають за куліси. За ними повзуть побиті охоронці. Одночасно в залі, на другому ряді відбуваються дивні речі. Дівчина з диким вереском застрибує на крісло, струшуючи зі спідниці, очевидно гюрзу №8 (роль небезпечна, краще без підборів, бо авторові свого часу довелось оплачувати зіпсоване крісло). Дівчину підхоплює хлопець: – *Слиши, пацани, кончайте ваше реаліті-шоу! До глядачів:*

– Вони в натурі гадюку випустили!

Дівчина знов дико верещить (вереск можна під фонограму, разом з тупотінням і криками «Спаси і помилуй, рятуйте люди, куди прёшь, скатіна, я полезу первим! – викрики майже одночасні»). Дівчина забирається на поручень, однією ногою на спинку: – Прокусила! – показує пальцем на колготках досить високо. Хлопець намагається прикрити ноги спідницею: – *Да уснакойся ти! Это ёщо вчера прожгла! Она без зубов ползла!*

Музыка звучить все голосніше, а потім затихає. Той же голос:

– Ша, ніхто вже нікуди не повзе! Уже всі спіймались! Тепер ви *убеділись* у чудодійній силі нашого гостя – ОБДУРМАНА НАХРАПИЧА ібн ЕН ДЕ У із ФІЗМАДТА!!! – десь чути, як сичить кобра. За кулісами переляк, крики (запис стовпотворіння), тупотіння.

– На жаль, через технічні причини, ми змушені покинути цей зал – не будемо *злоупотреблять* вашою гостинністю! Тільки завдяки діяльності нашого Гуру до сих пір не стався кінець світу – він послав комету далі! По-моєму, це заслуговує на аплодисменти! – Музика. Завіса.

Фінал. Всі герої виходять на сцену під музику. Дві зулейки-помічниці. одночасно в танці виходять до глядачів, вклоняються з обертотом і кніксеном, їхні партнери «Альфа-Цербер» теж вклоняються. Дівчина, яку кусала гюрза, при підтримці свого хлопця (того, що так і сидить у піджаці, без сорочки) виходить і вручає факіру здоровенну шоколадку. Показує місце укусу і грайливо погрожує пальцем: факір розводить руками, мовляв, так вийшло! Хлопець показує їм обом кулака – всі вклоняються. Піддослідний тихенько забирає шоколадку, починає розгортати, але її відбирає пожежник (майже тверезий) і пробує відкусити більшу половину, не розгортаючи. Хапається за щелепу, наче шоколадка чавунна, і злякано кидає її людині з мікрофоном, що виходить із-за куліс: – Дякую за увагу, я глибоко *тронутий ... вашим вніманієм!* – ховає шоколадку. Вклоняються. Завіса.

Осіннє шелестіння II

Грайлива осінь у гарячих барвах –
Калина роздягається. Намистом
Нас вабить між дерев плигати в травах,
Легенько шарудіти рудим листом...

І трепетно та ніжно ляже в полі
Смиренне сонце. Боже провидіння
Торкнеться птахом. І душа поволі
Загорнеться в осіння шелестіння.

ПРИСПІВ

Немов у сні злітають з клена
квіти...
Я пригорнусь цілунками до
музи:
Схотілося і жити, і лю-
бити –
Тут вискочив кабанчик з **куку!**-
рудзи!!!
Коли у двері дятел раптом
дзьобне,
Чи з-під копиці хтось тихенько
рохне,
Мов соловейко ніжно серце
тьохне –
Душі так зимно і кохання
всохне!

(«куку», «всохне» і «мудрий» можна виділити акомпанементом і бек-вокалом, можна з рохканням)

Мов з фільму жахів, іншого каналу:
На шмаття дер кабан мене і музу -
Згріб ратицями, іклами в канаву,
І знову заховався в кукурудзу!!!

Тріпоче стрічка на калині в лузі...
То, мабуть, чорний пояс Кама Сутри!
Комета вцілить вепра в кукурудзі...
А сам я тут - талант у мене **мудрий!**

ЗМІСТ

Урожай – перед нами	3	Нудьга – то є гріх	38
Пролог	7	Иволга поёт над родником...	39
I. Безмежні почуття	8	Пританцьовування за плугом	40
Жарт-театр	8	Любов на віллах	41
Ніжин-О.-Ніжин	9	Царівна-квітка	42
Неполохана любов	10	Люблю освідчитись в коханні	43
Неполохана любов-II	11	Пристойний рівень очманіння	44
На солодких твоїх устах	12	Ну, хто не Геній?	45
Сон-любов	13	Тут і сьогодні	46
Самотній птах	14	Повчально-методична...	47
UA-романс	15	Від лукавого натхнення	48
Що може бути важче...	16	А все-таки воно твориться!..	49
Примара щастя	17	III. Досвідчений Котяра	50
Запізнилась любов...	18	Чомусь жінки занадто строгі	50
Єдина, мила і кохана	19	Weekend ества	51
Жовтий сум	20	Безперечно	52
Я знаходжу тебе одну	21	Тяга з протоколу	53
Окремо згадуєм любов	22	Здобувачі усіх наук	54
Серце моє біля тебе	23	Так ото ж!..	55
Розумний ранок	24	Нотатки з-під Дани	56
Ховається сонце без тебе	25	Ривок еволюції	57
Пісня коханої	26	В альбом <i>L.G.</i>	58
Сповіді кохання	27	Ратицями по коханню	59
Пісні-цілунки	28	Italiano	61
II. Sophia рюмсає в плече	29	Віршоку	62
Як тільки зрадила Надія	29	Вскочив кум у Internet...	68
Clinica classica	30	Довідник українського поета	77
Приватне натхнення	31	Від бізнес-музи	79
Софія	32	Добре котрольоване шаленство	80
Діамантове намисто	33	IV. Край сцени	81
Цілувати&цілувати	34	Горе педагогічне	81
Classic collection	35	Ех, життя-пиття	82
Сорок років Depressio	36	Факір	85
Міняю сорокарічну...	37	Осіннє шелестання II	92

Літературно-художнє видання

КНОРОЗОК Леонід Михайлович

ОСІННЄ ШЕЛЕСТІННЯ

5-те видання, доповнене

Українська поезія та проза

Редактор – Оксана Капленко
Літературний редактор – Олександр Гадзінський
Пісенна редакція текстів – Володимир Багмут
Комп'ютерний дизайн – Геннадій Личманенко
Верстка, макетування – Алла Новгородська

Редакція висловлює подяку пані Ружені Вжичковій-Пуффік
за люб'язно надані оригінали.

Видається коштом автора

Підписано до друку 23.03.17 р.
Гарнітура Computer Modern
Замовлення №

Формат 60x84/16
Ум. друк. арк. 0,9

Папір офсетний
Тираж 20 прим.

Видавництво
Ніжинського державного університету
імені Миколи Гоголя.
м. Ніжин, вул. Воздвиженська, 3/4
8(04631) 7-19-72
E-mail: vidavn_ndu@mail.ru

Свідоцтво про внесення до Державного реєстру
суб'єкта видавничої справи ДК №2137 від 29.03.05 р.